

CAPITOLUL VI

În care se pornește pe un drum foarte greu, dar pe care trebuie mers. (drumul eroilor)

Fortul Nerei, aproape la fel de înalt ca Fortul Ur-și--lor dar mult mai puțin întins, stătea pe o măgură înaltă, de pă---mânt ne-gru ca cel al Văii Nerei. De aici avea o ve-de-re lim--pe-de asupra u-nei mari părți din drumul ce mer-gea spre For-tul Ur-șilor, cât și a-su--pra începutului Văii Nerei.

Numele văii era același cu al râului care trecea prin ea, și care râu se desfăcea de multe ori în brațe numeroase ce se uneau apoi și iar se despărțeau. De□ o parte și de alta a văii pâraie, tot mai numeroase pe măsură ce munții se î-năl--țau, se adăugau și ele râului. Valea Nerei era caldă, chiar ui--mi--tor de cal-dă pentru munții între care se găsea, și u-me---zea-la ridica de---seori ceață peste cuprinsul ei. Fru-mu-se-țea ei era vestită, dar și sălbăticia ei, de asemenea.

Surdul fusese tare mirat că Nera curgea spre mun-te, în loc să izvorască de□ acolo. Dar căpitanul □ a lă-murit că ve--dea doar un cot al Nerei și al văii făcute de ea.

– De fapt, Nera vine dintr□ acolo, spuse el, dinspre ne---um-blatul Pământ al Dacilor, și se răsucește în apropi-ere de Va-lea Urșilor ca și când ar lua□ o înapoi. Trece pe aici spre mun---te și, după o vreme, iar se întoarce. Se zice că ajunge în Țara Lacurilor Verzi, alături de multe alte ape. Dar cu si-gu-ranță nu știm, căci nimeni din cei care au ple-cat într□ acolo n□ a mai trăit ca se întoarcă și să pove-tească ce□ a văzut.

– Dar în Pământul Dacilor, sări Mitu, a fost cineva?

– Da, cum să nu! – spuse mucalit căpitanul. Au fost dacii! – și râse.

Lui Mitu nu□ i prea pică bine gluma. Poate și pen-tru faptul că□ și pierduse calul, poate și pentru că se gân-dea că multă vreme călărise un cal posedat, poate din altă parte, pă---rea să□ și fi pierdut cheful de glume.

– Și în afară de daci?

– Ei, au mai fost, recunosc căpitanul. Au mai fost câ---țiva. Din câte știu eu, deși n□ am decât zece ani în acest post, au fost vreo șase ori șapte care au cutezat a porni într□ acolo în ultimul veac.

– Și? – întrebă Mitu, văzând că istorisirea se oprise pe neașteptate, fără gând să continue.

– Și! – dădu din umeri căpitanul. Au trăit să se în-toar--că doi, dintre care unul fusese de fapt trimis cu o solie de un-deva din Derala, de la Vrăjitorul Verde, așa că nu ne-am mi-rat prea tare că a venit înapoi. Era un bărbat înalt, blond, care semăna cu el – și arătă spre Surdul.

Acesta tresări:

– Acum câtă vreme a fost aceasta?

– Păiii, să tot fie vreo cincisprezece sau douăzeci de ani, nu știu prea bine.

– Dar de unde știi cum arăta, dacă încă nu erai în post? – întrebă Dan.

Mitu și Surdul, care nu se gândiseră la asta, îl pri-vi-ră pe Dan cu mirare și respect.

– Nu eram aici. Dar eram oștean la Fortul Urșilor. De aici a trecut pe acolo spre Turnul Morții. Atunci a fost dis-trus Turnul a treia oară. A avut mare ghinion că a fost prins a-colo de atacul urșilor negri, după ce scăpase cu viață din Pă-mântul Dacilor și celelalte primejdii îndurate din Derala și până aici.

Cei trei aveau altă părere despre ce se întâmplase, dar și o ținură pentru ei.

– Un cal unde aș putea să găsesc pe-a aici? – întrebă Mitu, pentru a schimba vorba.

– Un cal? În Pământul Dacilor sigur vei găsi cai, așa, ca cel al prietenului tău – și căpitanul arătă spre Dan – sau, da--că mergi mai departe, în Țara Dacilor Pribegi, vei găsi chiar și cai mari. Dar ne-am auzit să se fi întors vreo-dată ci--ne-va de acolo. A--dică – lămuri căpitanul – din Țara Da-ci-lor Pribegi.

– Atunci de unde știi ce cai au?

După o clipă de șovăire căpitanul mărturisi:

– Acum, nu știu dacă e bine să vă spun asta, dar cred că nu vă veți grăbi să ne pârâți în afară.

Uneori mai avem u-ne--le... ne-guțătorii cu dacii.

– Cum așa?! – făcură plini de uimire cei trei.

Căpitanul clătină din cap.

– Ei, mai vor și ei câte unele din mărfurile din De-ra-la sau Câmpineni, sau din altele... Ca să fiu sincer, mai a-les u-ne-le vinuri le plac, și vasele frumoase de Hurez și Să-rună și altele asemenea. În schimb ne dau cai, miere, u-ne-le lea-curi foar-te folositoare... Din păcate însă rar pri-meș-te de la ei ci-ne-va învoire să vină la noi. Altfel am fi de-venit cu tim-pul o a-de-vă--rată cetate.

– Era bine! – spuse Mitu. Atunci mi-aș fi găsit mai u-șor și eu calul dorit.

Râseră toți la gluma aceasta, și Mitu păru a și fi re-gă-sit oarecum voioșia pierdută.

*

Când se lăsă seara, cei trei erau deja adunați în ca-meră. Nu doar că oboseala își spunea cuvântul, dar aveau mul-te de pregătit, căci, deși nu spusese nimic, toți trei e---rau hotărâți: aveau să plece în Pământul Dacilor.

– Cel mai bine – spuse Mitu – este să cumpărăm cât mai mult vin care are căutare la ei, și așa să ne ducem.

Dan clătină din cap nehotărât.

– Eu știu? Dacă stai să te gândești, sigur au mai încercat și alții asta. Și dacă era o idee bună, s-ar fi și întors înapoi. Ai auzit însă cum a fost.

Mitu nu se dădu așa ușor bătut.

– Lasă tu părerile. Ești sigur că a mai încercat ci-ne-va? Poate avem noroc și...

– Și ne mănâncă urșii – spuse întunecat Surdul.

Mitu își stăpâni o ocară cu greu.

– Auzi, acum cine cobește?

Surdul își plecă într-o parte capul, privindu-l cu un ochi:

– Nu cobesc. Dar cu norocul pregătit așa de bine, la ce crezi că ne putem aștepta?

– Ce tot bălmăjești acolo?

– Nu bălmăjesc. De ce crezi că dacii nu lasă pe ni-meni din-tre ai lor să vină mai des după vin, dacă sunt așa de în-ne-buniți după el, cum crezi tu? Le-o fi frică de vitejia noastră!

– Dar de ce?

– Simplu: pentru că nu vor prea mult vin din ăsta la ei. Tocmai pentru că le place.

Mitu se încruntă:

– Mi se pare o idee cam sucită.

– Poate pentru tine, care faci doar ce ai chef. Ia gândește-te! Să zicem că ai conduce o țară de războinici teribili, dar înconjurați de mulți dușmani. Ți-ai dori să-i știi amețiți de vin?

– Bineînțeles că nu!

– Vezi? De aceea, dacă îți amintești de povești, dacii au smuls din rădăcini cele mai multe dintre viile pe care le aveau din vechime. Poate chiar prea multe pentru a-nii în care rodul e mai slab. Căci sunt gata să pun prin-soa-re că doar în a-cei ani au venit după vin aici.

– Și atunci cum vrei să ne apropiem de ei?

– Așa cum suntem. Poate... poate este de folos a a-min---ti și de Prințul Roland. Niște cuvinte de laudă, spuse de un di-plo-mat iscusit ca dragul nostru Dan – zise Surdul cu o umbră de zâmbet – și... cam atât.

Dan zâmbi și el.

– Cred că e cea mai bună idee. Așa vom face. Dar... bănuiești cumva de ce Prințul Roland ne-a trimis la daci?

Mitu râse:

– Cum de ce? Pentru a învăța să luptăm.

– Oare doar atât? Nu ne-a spus cu cine vom avea de-a face în Ținutul Negurilor. Nu ne-a spus cum am putea obține Ciocanul Zimbrului și nici cum să-l folosim pentru a dis-truge fluierile. Și cine știe câte alte lucruri nu ne-a spus. Poate vom afla unele dintre ele la daci.

Cei doi prieteni ai săi dădură doar din umeri. Era bi-ne că trăiau, după atâtea peripeții, dar era și cam mult pen-tru pu-terile lor. Noaptea încă nu se lăsase deplin, când ei de-ja dor-meau.

Dincolo de zidurile Fortului Nerei, în marginea pă-du-rii, pe umerii unui urs negru, Prințul Roland privea că-tre ei, cu ochii verzi strălucind în întuneric.

– Crezi că au să izbutească acolo unde atâtea eroi au dat greș? De atâtea generații încercăm să distrugem a-ces-te fluier blestemate și nu am izbutit.

Răspunsul veni din umbra pădurii:

- Cred că da. Poate par niște copilandri, dar au i-nimi cu---rate și foarte curajoase, și nu s nechibzuiți ca alții. Le este mi-lă chiar și de Năluci, și asta nu i puțin lucru. Da-că nu se la-să cu-prinși de ură, lene, frică sau prostie, vor izbuti.
- Dacă, pufni piticul cu voce sumbră. Mie nu mi au fă---cut cine știe ce impresie. Nici ca luptători, nici ca is-cu-sin-ță a minții, nici altfel. E drept, sunt uniți, dar asta i tot ce au.
- Ei, poate e de ajuns. Unirea e un lucru rar, foarte rar, prințe, și trebuie prețuită. Dacă sunt în stare să fie u-niți, cu toa--te deosebirile dintre ei, poate sunt mai înțe-lepți decât par. Prințul dădu din umeri.
- Se poate. Drept să spun însă, nu prea vreau să mi pun în ei nădejde. De prea multe ori, în lunga mea viață, m am în-șe-lat crezând în oameni.
- Da. Însă știi prea bine că doar oamenii pot dis-tru-ge acest blestem.
- Acest blestem pe care tot ei i au adus în lume, și de pe urma căruia au suferit nu doar ei, ci și restul făptu-ri--lor. „Co---roana Creației”, omul! Ha! Ce glumă amară! O co-roană sumbră și dureroasă, ca o cunună de spini.
- Prințe! Nu crezi că ești prea supărat pe oameni? Doar ai întâlnit și oameni buni.
- Da, am întâlnit oameni buni. Care mai apoi ori au tră--dat, ori au fost păcăliți pentru a lupta de partea ră-ului – ca tatăl Surdului –, ori au fost trădați și distruși chiar de ai lor. Câți au izbutit să țină calea până la capăt? Câțiva.
- Da, câțiva. Dar care este valoarea acelorora?
- Piticul tăcu. Tăcu atât de mult, încât părea că nici nu va mai răspunde. Într un târziu însă, când stelele deja um-plu-----seră cerul nopții, ochii ca de bufniță clipiră, și cu vocea schim-bată spuse:
- Nemărginită!
- Vezi, să sperăm că așa vor fi și cei trei.
- Și se topiră în Pădurea cea Mare, Prințul Roland, ur-sul negru și bătrânul stareț al schitului uitat.

*

Ziua următoare prietenii și o petrecură pre-gă-tin-du se de drum. Deși nu spusese nimănui aceasta, nu se ști-e cum se răspândise vestea că vor pleca la daci, și fie-ca-re le dă-dea tot felul de sfaturi. Cel mai des, sfatul era să nu fa-că acest lu-cru, ci să își vadă cuminți de drum sau, și mai bi-ne, să se în-toar-că la casele lor. Desigur, se găsi în-da-tă un ne-gus-tor care să i îmbie cu o afacere cu vin, spre su-părarea lui Mi-tu, care fu nevoit să recunoască dreptatea Sur-dului: nu e-ra primul cu ide-ea de a i ispiti pe daci cu bă-utura.

Și Surdul și Mitu își pregătiră câte două tolbe cu să--geți, fiecare săgeată bine îngrijită. Coarda arcului lui Mi----tu era unsă și gata să fie instrunată într o clipă. În chip ciu--dat, arcul dublu al Surdului nu putea fi des--tru-nat. Cor-----zile sale ciudate păreau a ieși pur și sim-plu din lem-nul ne---cu-nos-cut al ar-cu-lui. Și mai neobișnuit era că un astfel de arc minunat nu era amintit de nicio le-gendă, că nimeni nu ști---a ni-mic despre el. Să-biile fură și ele din nou lustruite și iar

lustru-ite, ascuțite și iar ascuțite.

După victoria de la Turnul Morții, cei trei se simți-se-ră foarte puternici. Poate chiar de neînvinși. După călătoria cu Prințul Roland însă, lucrurile se schimbaseră. Chiar dacă nu aveau teama oarecum copilărească de la început, ști-au că nu sunt atât de puternici cum se crezuseră în ultima vreme. Înțelegeau că Pădurea cea Mare ascunde mari puteri, mai mari decât Nălucile chiar, și că primejdia plutea asupra lor. Dar mai știau și că au aliați și chiar prieteni, poate neștiuți, dar destul de puternici pentru a însemna ceva.

Și, pentru a doua oară de la intrarea în Pădurea cea Mare – prima oară fusese la adăpostul de la Valea Crivei – și pentru întâia oară într-un fort, hotărâră să facă de pază cu schimbul noaptea. Și nu doar acum, ci în toate nopțile, până când vor ieși din umbra primejdiei în care se aflau.

După miezul nopții, spre dimineață, când e somnul mai dulce, Dan îl înlocuise pe Surdul. Mitu fusese prima strajă. Așezat în umbra peretelui ambrazurii, Dan privea în gândurat – și somnoros – camera în care dormeau prietenii săi. Gândul răspunderii pe care o avea nu-i dădea pace. Chiar se gândea să plece pe ascuns, astfel încât să nu-i mai pună în primejdie și pe ei. Dar se temea că ar fi urmărit și săr fi pus astfel într-o primejdie și mai mare.

Pe când își făcea astfel socotelile cu tulburata conștiință, Dan simți că, în loc de a se liniști, mai rău se tulbura. Un fel de frică, o apăsare grea creștea tot mai mult în el. Se desprinsese de gânduri și, fără a se mișca, își îndreptă atenția în afara camerei. Oare se întâmpla ceva? Dar nu. Nici o mișcare, nici un foșnet sau alt sunet, nimic deosebit. Și atunci, de ce... O umbră! O umbră urcă aco-perind slaba lumină ce intra prin ambrazură. O umbră din afară aici? Nu era cu puțin-ță! Și totuși era. Ceva în-cerca să se uite, ori chiar să intre în cameră. Pur și simplu din întâmplare, chiar din întâmplare, în timpul gândurilor dinaintea Dan își scosese sabia din teacă, privind cu grijă lama, în căutarea urmelor – acum șterse de repetate ascuțiri – a luptei cu Nălucile. Acum doar o apucă de mâner, ridicându-o fără nici un sunet. Da, fără sunet, dar o foarte, foarte slabă li-că-rire, o oglindire aproape nevăzută a atât de slabei lumini care mai intra pe partea cea mai de sus a ambrazurii, încă neumbrită, lunecă pentru o clipe pe perete. Dan o văzu. Și o văzu și umbra, care se retrase fulgerător.

Dimineața îl prinse pe Dan cu sabia în mână, pândind încă umbra ce apăruse și dispăruse atât de tainic. Să le spună și prietenilor săi? Să nu le spună?

Când zorii se revărsaseră peste Pădurea cea Mare, Dan îndrăznise să se aplece peste zid,

pentru a vedea de unde venea umbra. Zidul era drept, și de la o ambrazură la alta niciun om n-ar fi putut sări. Și, oricum, chiar de-ar fi putut să-ri, cu niciun chip nu s-ar fi putut mișca precum a-cea umbră.

Era mai bine să le spună, hotărî el. Trebuiau să știe, ca să fie pregătiți. Și le spuse. Cei doi îl ascultară, dar nu păreau prea siguri că le spune adevărul. Nu cumva îl fu-ra-se somnul și i se păruse doar că vede acea umbră?

Nu spuseră aceasta, desigur, însă îndoiala se citea în ochii lor. Nici el nu le mai spuse nimic. Ce rost ar fi avut?

Dar încercară din nou să afle drumul către daci. De-si-gur, nu știa nimeni nimic. Erau... „undeva într-u acolo”. Doar că acest „într-u acolo” era în toate părțile. De aceea se hotărâră să își pună încrederea în cuvântul căpi-tanului, ca-re spunea că râul Nera vine dinspre Pământul Dacilor. Și por-niră a urca pe Valea Nerei, înspre izvoare.

*

Valea Nerei era umedă și caldă. Și foarte greu de străbătut. Un amestec de copaci și mlădițe tinere, ferigi înal-te cât calul, curpeni și vițe de tot fel, și alte și alte ier-buri, și tufe opreau trecătorii la fiecare pas. Chiar de la în-ce-put, spre bu-curia lui Mitu, care era tot pedestraș, Sur-dul și Dan fură ne-vo-iți să coboare de pe cai. Mergeau u-nul după altul, schim-bând locul din frunte între ei. Cel din față, cu sabia în mâ-nă, deschidea drum tăind lăstări-șul și curpenii fără încetare.

Nu era așa greu pentru ei. Obișnuiți de mici cu pră-șitul, cositul, seceratul și aratul și alte asemenea munci gre-le, tre-ceau prin desiș ca prin unt. Dar aveau grijă să se schim-be între ei, atât pentru că așa era drept, ca nu doar u-nul să mun-cească, dar și pentru ca atenția celui din față să nu slăbească.

De multe ori le fugeau pe lângă picioare gușteri și șo-pârle și șerpi speriați de trecerea lor. Se opreau uneori, pen-tru a asculta pădurea, spre a nu fi luați pe neașteptate de cine știe cine sau cine știe ce. Drumul era greu. De mul-te ori tăiau cale până în marginea unei râpe sau vi-roa-ge de un-de nu se mai putea înainta. Și trebuiau să o-co-leas-că, ur-când ori coborând, ba uneori luând-u chiar și prin apa râului.

Și cailor le era destul de greu, și uneori fornăiau su-pă-rați de plezniturile lăstarilor printre care se strecurau.

Nera o cotea ba într-o parte, ba în cealaltă.

De câteva ori, pe lângă micile reptile pe care le tot tul-bureau, văzură urme de mistreți, și chiar auziră tropăi-tul u-nei ciurde pe malul celălalt. Pe lângă aceștia, văzură că mai trăiau pe acolo veverițe și pârși, căpriori și cerbi și al-te animale.

– Asta m-a mai liniștit – zise Surdul. Înseamnă că lo-cul e mai sigur dinspre partea Nălucilor.

– De ce? – întrebă Mitu.

– Cum de ce? – se miră Surdul. Nu ne-a spus Prin-țul Ro-land că acestea pustiesc tot locul în care trăiesc?

– Și ce? A zis cineva că Nălucile se găsesc doar a-co-lo unde și au și vizuinile?

Surdul fu mirat de acest gând. Însă, trebuia să re-cu-noască, Mitu avea dreptate.

– Stați așa, spuse Mitu. Mi-am rupt opinca.

Asta era într-adevăr o problemă. Fără încălțări bu-ne, nu puteau merge mai departe.

– Măi Mitule! Cum ai tu noroc doar de chestii de-astea? Ba rămâi fără cal, ba îți se rupe opinca... la spu-ne, ne mai pre-gătești multe bucurii?

Mitu râse, deși nu chiar cu toată gura:

– Ce să zic? Dacă știi dinainte, care mai e plăcerea?

– Ce să spun, că mare plăcere este! – deveni Surdul din nou serios.

Dan se pusese deja pe reparat opinca lui Mitu. Din fe-rici-re, nu opinca se rupsesse, ci nojița din piele care o ține strân-să pe picior. Așa că reparația se făcu îndată. Dar tot în-dată pre-găti și Surdul ceva de-ale gurii și se pu-seră pe mân-cat, căci nu putea fi vorba să mănânce în tim-pul mer-sului, ca pe Drumul Tre-cătorii.

– Măi fraților, zise Mitu. Mă uit în jur și nu văd să fi tre-cut pe-aici picior de om de la facerea lumii. Nu cum-va pier-dem timpul degeaba?

– Cum degeaba, Mitule? – sări Surdul. Nu vezi ce fru-museți sunt în jur?

În jur se vedea un zid pestriț de lăstari, curpeni, vi-țe, copaci și ferigi, pătat de licheni și mușchi. Râseră.

– Ce credeți – întrebă Dan – om fi pregătiți pentru lup-tele grele ce ne așteaptă, și mai ales pentru Țara Negu-rilor?

– Dacă ne luăm după Roland – zise Mitu cu gura plină – nici nu suntem și nici nu vom fi vreodată pregă-tiți.

Surdul răspunse însă serios:

– Dacă e să fim cinstiți, nu prea cred că suntem pre-gătiți. Mai avem foarte multe de învățat, și din ale lup-tei, și din ale oamenilor, și din ale neoamenilor.

– Asta așa e, recunosc liniștit Mitu, și și mai luă niș-te mâncare.

– Hai să pornim iar la drum. Și ar trebui deja să că-u-tăm un loc de popas.

Mitu încremeni.

– Ai înnebunit? Nu ne întoarcem ca să plecăm iar mâine?

Cei doi prieteni îl priviră uimiți:

– Cum așa?

– Păi doar nu vă gândiți să dormim în Pădurea cea Ma-re fără nici un adăpost, fără nici o apărare mai se-ri-oa-să. Nu știți că din cei care au făcut așa ceva nici unul nu a scă-pat cu viață?

Cei doi dădură din umeri, strângând mai departe ce era de strâns. Mitu îi privea, la fel de mirat:

– Măi, fraților! Eu credeam că eu sunt nebun, dar voi mă întreceți cu mult. Chiar vi s-a urât cu

viața?

Aruncând pe cal desagii, și legându-i bine, Dan îi răspunse:

– Cred că știi că nu. Dar de ce faci pe copilul mirat? Chiar nu înțelegi că trebuie să lăsăm cele vechi și să de-ve-nim alți oameni?

Se întoarse dintr-o dată, privind-l pe Mitu cu o pri-vire căruia acesta nu-i putea rezista.

Părea alt Dan, mai bă--trân și mai puternic.

– Mitule, știi că te iubim! Întoarce-te la Fortul Ur-și-lor și așteaptă-ne acolo.

– Ce?!

– E bine să faci asta. Dacă nu ești pregătit, Pădurea si--gur te va ucide. Nu veni cu noi acum. Atunci când ne în-toar----cem la Drumul Trecătorii...

– Auzi! – se supără Mitu, dar nu prea convins. Te rog lasă-mă cu lucrurile astea. De venit, vin. Înțeleg și eu că tre-bu-ie să învățăm multe. Dar credeam că o facem mai chibzuit.

Mitu și chibzuiala! Altădată ideea ar fi smuls ho-ho-te de râs. Acum însă, abia dacă aduse o umbră de zâm-bet pe fața lui Dan.

– Trebuie să ne schimbăm, Mitule. Ori suntem în sta---re să facem față Pădurii, ori mai bine ne întoarcem și lă-săm flu-ie-rele urșilor negri.

Mitu plecă îngândurat capul. Avea și Dan drep-ta-te. Dar nu-i prea pica bine dreptatea lui Dan. Porniră iar la drum.

La doar câțiva pași de locul unde poposiseră Prin-țul Ro-land stătea tolănit pe niște tufe de ferigă, as-cuns pri--vi-ri-lor. În mână răsucea niște fire argintii din păr de u-ni-corn.

– Se pare că starețul a avut dreptate să aibă încre-de-re în ei. N-ori poate eroii așteptați, dar cel puțin sunt cinstiți.

În clipa următoare dispăru cu o mișcare atât de iu-te, că puțini oameni ar fi văzut-o măcar. Făcuse de fapt doar un salt, dar un salt fulgerător, care îl purtă departe prin lăs---tăriș, chiar înaintea celor trei, deși aceștia pleca-seră de mai mul---tă vreme.

*

De obicei seara le aducea liniștea. Acum însă lucru-rile se schimbaseră. Doar când umbrele începuseră să se lun---gească se gândiseră că își făcuseră socoteala cam greșit: era mai bine să doarmă ziua și să meargă noaptea, de vreme ce așa făceau și cele mai multe din făpturile Pă-durii.

De aceea se hotărâseră a face popas, și a lăsa pe doi să doarmă. Cine să stea însă de strajă? Firește, Dan se o-fe-ri primul. Mitu însă îl respinse cu îndârjire:

– Tu ai făcut ultima strajă noaptea asta, și ca ur-ma-re nu se cuvine să faci și acum. E rândul meu.

– Îți dai seama că asta înseamnă că până mâine n-oi să mai apuci să dormi?

– Desigur, stai liniștit. Hai, culcați-vă că pierdem tim-pul!

Locul ales pentru dormit era mai sus de Valea Ne-rei, chiar pe dealul ce o mărginea pe partea pe care mer-geau ei. Era aici o mică poiană între pădure și lăstăriș. Cei trei se a-șe-zară în poala pădurii, astfel încât să fie greu de vă-zut și dins-pre pădure, și dinspre vale, dar ei să vadă bi-ne în am-be---le părți.

Dan și Surdul se culcară îndată. Mitu își pregăti sa-bia și arcul, și se așeză în umbră la pândă. Deodată, un gând fu-gar îi tulbură liniștea. Își aminti de povestea pe care o spu-sese Dan despre acea... arătare pe care o vă-zu-se. Nu fap-tul în sine îl tulbura, ci altceva, pe care nu-l pu-tea în-țe-lege a-cum. A! Da! Chiar și când povestise Dan, se gân-dise la fap-tul că, într-adevăr, luciul săbiilor, ca și al să-ge-ților, îi poa-te da de gol noaptea. Dar ce se putea face? Hei, nu degeaba se jucase el atâta vreme pe coclaurii Șin-dri-liței! Știa bine ier-bu-rile din care se scoteau culori, și mai ales cele care mur-dă-reau atât de tare, încât nici la spă-lat nu scăpai de pete cu ușurință. Curând avea în față un morman de asemenea bu-ruieni și începu să mâzgă-leas-că atât săbiile lor cât și fierul cu-țitelor, săgeților, țin-te-lor de la harnașamentele cailor ș.a.m.d. Era o muncă grea mai ales prin atenția pe care o ce-rea, și pe care Mitu tre-bu-ia să o împartă cu pândă cerută de postul său de străjer. Dar când noaptea se lăsase peste ei, pu-tea fi mul-țu-mit: nicio sclipire nu mai luneca pe părțile metalice ale ar-me--lor sau lucrurilor lor. Desigur, verdele în-tunecat în care le vop--sise nu era prea arătos. Dar ce dacă? În-semnat era fap-tul că nu mai aveau să fie trădați de stră-lu-cirea meta-lului.

Își scutură ușor prietenii. În primele clipe aceștia nu înțelegeau unde sunt. Se credeau iarăși în Șindrilița, în vre-murile în care hălăduiau noaptea pe dealuri la vână-toare. Fi-rește însă, își amintiră repede că altele erau îm-prejurările de acum. Și, cu toate că din pricina nopții vor-beau puțin și în șoapte, trebuiră să laude fapta lui Mitu, cu adevărat chib-zu-ită și de trebuință. După o vreme și cei doi abia treziți se obișnuiră cu întunericul și hotărâră să urmeze cur-sul apei nu îndeaproape, ca până atunci, ci chiar din mar-ginea pă-du---rii, și cu mare băgare de seamă. Știau de mult că seara mul-te fiare ies la adăpat, și nu era bine să le iasă în cale. De asemenea, era primejdie să fie conduși de firul altei ape, ca-re ar fi curs în Nera și cu care, din pricina întunericului, ar fi putut o a-se-mui. Și cine știe unde să ar fi trezit! O mare pro-ble-mă era și calul Surdului. Pe Steluță, Dan îl învățase de mul---tă vreme a umbla în tă-cere ziua și noaptea. Dar calul lui Sur-dul, Fulger, altfel un cal minunat și învățat, nu știa să stea liniștit, fă-ră să dea glas la apropierea unei fiare sau a u-nui om. Și acest lu-cru putea fi foarte primejdios la vreme de necaz.

Hotărâră prin urmare ca Dan să meargă primul, ur-mat de Steluță, apoi Mitu și apoi Surdul ținând pe Ful-ger de dâr-logi, pentru a-l putea opri de la nechezat. Drumul prin noapte nu era de fapt anevoios din pri--ci-na întunericului, căci luna era în creștere și stelele mai mul-te ca la câmpie. Dar nenumărate sunete se auzeau în toa-te păr-ți-le, și Surdul stăpânea cu greu pe Fulger, care tre-mura și tre---sărea adeseori. Cei trei prieteni se înțe-le-geau prin sem-ne. „Ca pe vremea când eram în Șindrilița” gân-di Surdul, pu-țin

În-du-ioșat, și apoi tresări. Trecuseră doar trei săp-tă-mâni de când ple-caseră din sat! Doar trei săp-tămâni, dar par--că e-rau vea-curi. Se schimbaseră atât de mult în doar câteva zile!

Un pâlc de Năluci se ivi deodată în față. Cei trei se o--priră fără un cuvânt, și săbiile apărură în mâinile lor fără su-net. Chiar și Fulger stătu încremenit. Nălucile se rotiră câ--te-va clipe. Părea limpede că i-au văzut. Dar, în chip ciu-dat, por-ni-ră către vale, fără a-i băga în seamă. Parcă lu-ne-cau pe fața pă---mântului, atât de lin se mișcau și fără zgomot.

Cei trei merseră și ei mai departe, pândind în toate păr-țile. Văzură zimbri, bouri și cerbi coborând la apă. Dintr-un de-siș mai mare se auziră mișcări grele și um-brele unor bi-voli sălbatici se iviră, călcând greoi în mo-cir-la de la mar-gi-nea râ-ului. Vietăți mărunte, ca iepurii, pâ-șii, veverițele și al-tele a-se-me-nea, mișunau peste tot. Era greu să te o-prești de la a vâ-na aici, dar cei trei știau că da-că se lasă fu-rați de pri-veliște pot să și piardă viața. De a-ce-ea nici nu se gân-diră să vâ-ne-ze, ci își vă-zu-ră de drum.

Alte câteva pâlcuri de Năluci le tăiară calea, ori a-pă-rură într-o parte sau alta a văii. Lumina lunii, cu care se o-biș--nuiseră deplin, le dădea voie să vadă până mai de-par-te decât ar fi crezut că se poate, și de aceea începură a fi tot mai în-gri-jorați: era limpede că și ei erau ușor de vă-zut (mai ales pentru făpturi al noștii, ca dușmanii lor). Oa-re Nă-lu-ci-le în-cer-cau a-i în-conjura? Oricum, trebuia să mear-gă mai de-parte.

Pentru o clipă, luci sub razele lunii, în iarba înaltă, bla-na roșcată a unui râs. Mai mult decât atâta era și greu să va-dă, mai ales că de obicei râșii nu ies noaptea la vâ-nă-toa-re, ci sea--ra sau dimineața. Oare de ce se mișca acesta?

Văzură și urși, nu o dată, și o mică ceată de măgari săl--batici, colunii, care trecu în fugă chiar pe lângă ei, fe-rindu-se de o fiară mare, pătată și urâtă, care cobora și ea spre apă.

Pe deasupra treceau în zbor tot felul de lilieci, vâ-nând fluturii de noapte și țânțarii ce roiau peste tot. Mai sus, însă câteodată și la rasul ierbii, planau bufnițe și hu-hu-rezi, la o-biș--nuita lor vânătoare de noapte.

Multe din acestea le mai văzuseră și acasă. Dar aici domnea o liniște nefirească. Nici măcar bourii, cele mai pu--ter--nice făpturi pe care le cunoșteau ei – de două ori mai mari decât cei mai mari zimbri! – nu făceau gălăgia mân--dră pe care o cunoșteau din Ținutul Câmpinenilor. Nici chiar bi-volii sălbatici, renumiți pentru furia și nepă--sa--rea lor, ca și pentru mugetele lor jalnice, nu scoteau vreun sunet. Părea totul a--dus la tăcere de cine știe ce vra--jă necunoscută, sau de cine știe ce primejdie tainică.

Și prima însemnare a acestei primejdii o cunoscură când țâșniră din unghiul pădurii mai multe arătări mătă--hă--loase și pătate, care atacamă cu iuțeala fulgerului un zim---bru din marginea lăstărișului. Acesta nu apucă a scoa--te decât un strigăt. Nu avu timp nici măcar să se apere. Se prăbuși sfâr--te--cat în mijlocul haitei de monștri, care își săr--bă--toriră vic--toria cu urlete lătrate. Era primul strigăt al nop--ții, și cei trei, în--cre--meniți deja, tresăriră. Sur--dul abia pu--tu să oprească ne--che--za--tul lui Fulger.

Calea le era acum tăiată. Fiecare dintre acele fiare era înaltă cât ei, și mult mai lungă. Zimbrul părea să fie o gus--tare bună pentru ele, dar în nici un caz o masă adevă--rată. Ce pu--teau face? Cu arcul aveau puține șanse de iz--bân--dă, cu sabia nici atât. Porniră ușor și liniștit în sus, in--trând în pă--dure, pen--tru a le putea ocoli. Dar în pădure se sim--țeau și mai mult în primejdie. Umbrele copacilor se încrucișau pes--te tot, și era greu să spui dacă sunt umbre sau vietăți. Ochi mici și mari luceau prin--tre ramuri și trun--chiuri, uitându--se o clipă la ei și dis--pă--rând îndată sau, dim--potrivă, fixându--i cu grijă. Se opriră o clipă, obosiți nu de greutatea drumului, ci de încordarea în care mereu erau. Umbra unei făpturi hă--de răsări dintre copaci: era chiar un monstru asemenea ce--lor ce sfârtecaseră zimbrul!

Înainte de a se gândi vreunul ce să facă, Surdul slo--bozi din arcul său dublu o săgeată, drept într--unul din o--chii fiarei. Aceasta sări o clipă în sus și apoi se prăbuși. Moar--tă. Moar--tă dintr--o singură lovitură! Dan și Mitu pri--vi--ră fericiți ar--cul și arcașul ce își arătaseră astfel puterea. Și toți trei prin--seră curaj. Era limpede că, și dacă arcul o--biș--nuit al lui Mitu era prea slab, și la fel sabia lui Dan, în schimb arcul Sur--dului era o armă primejdioasă, în stare să îi apere chiar și de mon--ștrii Pădurii celei Mari. Și cu--rând fu din nou ne--vo--ie de el, căci un fel de fiară imensă, un fel de răs uriaș cu colți îngemănați și lungi, sări înain--tea lor în primul luminiș în care intrară. Sur--dul era însă pre--gătit, iar Mitu îi luase demult calul în gri--jă. Săgeata ni--me--ri la fel de bine, drept în ochi, și fiara se pră--bu--și în--da--tă. Dar nu plecară mai departe. Surdul voia trofeu, și nimic nu l--ar fi putut smulge de lângă leșul monstrului u--cis. Scoase colții cei mari (câte doi, așa cum erau), ba chiar și ghea--rele imense ale fiarei și le legă mănunchi cu o frân--ghi--uță, pentru a și le face mai târziu colier. Mai prac--tic, Dan în--ce--pu să jupoaie blana foarte frumoasă a ani--ma--lu--lui, spre dis--perarea lui Mitu, care voia să plece cât mai re--pede. Și, într--un fel, avea și el dreptate. Atrăși de mirosul de sânge, mai mulți lupi se iviră în marginea lu--minișului. Din fericire erau doar niște lupi obișnuiți, și cei trei oa--meni de lângă leș erau destui pentru a--i face

să șo-văie. Dar erau – acești lupi – un semn al apropierii altor fiare. Și Dan fu nevoit să se grăbească iar Surdul – care își ter-mi-nase treaba sa – fu silit să-l ajute. Plecară la timp, căci a-bia se topiseră printre copaci și în urma lor, pu-nând pe goa-nă lupii, sosiră monștrii care sfâșiaseră zimbrul, spre a-și întregi gustarea.

„Ce noapte teribilă!” gândi Surdul. „Oare toate vor fi așa de acum încolo?” Îi era cu atât mai greu cu cât se ba-zau pe el. Iar el, trebui să recunoască, se cam obișnuise a se baza pe Dan.

Se așteptau la noi primejdii, mai ales după ce Dan îi făcuse să zăbovească lângă un pârâu pentru a spăla pie-lea fiarei cu multă grijă. Și urlete îngrozitoare răsunară nu o dată în apropierea lor (ca și în depărtare). În chip ciudat în-să, nicio fiară nu se mai apropie de ei, ba chiar și vie-tă-țile mărunte, pe care înainte le întâlнисeră peste tot, pă-reau a se topi din jurul lor.

Când zorii se arătară iar peste Valea Nerei, și fia-rele se ascunseseră cine știe pe unde, Dan rosti cu un zâmbet:

– Se vede, Surdule, că fiara aceasta ucisă de tine e mult temută pe aici. Vezi, de când î-am luat blana, toate ce---lelalte ne-au ocolit.

Abia atunci înțeleseră și cei doi pricina încăpățână-rii lui Dan în jupuirea fiarei, ca și pricina liniștii de care se bucuraseră apoi.

– Hai – zise Surdul – e rândul meu! Culcați-vă o-leacă, și apoi să dorm și eu.

– Mă scoli pe mine, zise Dan. Mitu e vrednic de mai multă odihnă.

Acesta nu spuse nimic: aruncându-și pătura pe pă-mânt, se înfășură în ea și adormi într-o clipă.

*

Petrecură astfel pe drum mai multe zile, sau mai bine zis mai multe nopți. Căci deși mergeau și ziua, mai a--les spre seară, drumul cel mai însemnat era cel de noap-te. Merindea luată de la Fortul Nerei se terminase de mult, în-lo-cuită de ciuperci și fructe de pădure, ba chiar și de ce-va pește – scos cu mâna ori săgeata din Nera – sau chiar de car-ne. Cunoșteau acum tot mai bine vietățile Pă-durii ce-lei Mari. Cele mai primejdioase păreau a fi râsul uriaș – ca cel vânat de Surdul în prima noapte –, apoi acele a-ră-tări hâde și fără nume ce vânau în haită, un șarpe foarte mare, pe care-l văzuseră – din fericire de departe – doar o dată, dar ale cărui urme le întâlнисeră des și, desi-gur, șer-pii veninoși, de unii temându-și se chiar și marile fiare ale pădurii.

Blana luată de Dan îi cam apăruse de alte întâlniri. U-neori însă, fusese nevoie iar de arcu

Surdului. Puterea lui ne-maiîntâlnită, care făcea ca săgețile să bată foarte de-par-te, ori să străpungă și cea mai groasă piele, le era a-cum de ma-re folos. Era cu adevărat o armă de legendă, și iar și iar se mi-raseră că nu se auzise până atunci nimic de ea.

Pe măsură ce cunoșteau mai bine Pădurea cea Ma-re, își dădeau însă seama că o cunosc mai puțin decât cre-deau. Și înțeleseseră deja că era și o anume putere care îi o-cro-tea din umbră. Chiar dacă puteau ucide unele din ce-le mai mari fiare întâlnite, știau prea bine că o haită îi ar fi ni-micit. De asemenea, erau siguri că nu întâlniseră cele mai mari primejdii ale Pădurii, și aceasta nu pentru că nu e-rau văzuți sau dușmăniți.

Mai avuseseră o luptă cu un pâlci de Năluci, pe ca-re le nimiciseră fulgerător. Acum își dădeau seama că, de-și Nă-----lu--ci-le erau înspăimântătoare, erau departe de a fi lup-tă-to-rii per----fecți pe care le credeau îndeobște oamenii. Și în-țe-le-ge-au într un fel disprețul Prințului Roland față de ei.

– Oare cum de mai rezistă forturile de pe Drumul Tre-cătorii? – se întrebă Mitu în tihna amiezii, într una din zi-le. Măș fi așteptat să fi pierit de mult în fața unor așa puteri.

– Ei – zise Surdul. Dar tu crezi că Pădurea stă doar cu ochii pe oameni, să i distrugă? Nici gând. Făpturile Pă-durii își văd de ale lor, și cu oamenii au legături doar așa, câ-teo-dată, după cum se întâmplă. Și mai ales când oa-me-nii își ba-gă nasul unde nu trebuie.

Râseră ușor.

– Dar noi – spuse și Dan –, noi vom reuși oare să a-jun--gem să fim așa cum trebuie? Dacă vă aduceți aminte, la fa-ce-rea lumii omul trebuia să fie stăpân peste toate.

– Frumos! Aș vrea să văd și eu cui se supun fiarele as----tea de aici. Omului... năș prea crede.

– Depinde de om! – se auzi o voce din pădure.

Cei trei săriră în picioare într o clipă.

Din umbra copacilor ieșise un bărbat voinic, dar cu pri-virea tristă. După arme și haine își dădură într o clipită seama că era dac.

– De tine ascultă? – întrebă Mitu cu îndrăzneală.

– De, ce să zic, unele da, altele ba.

Râseră toți patru.

– Dar voi ce faceți pe aici?

– Căutăm Pământul Dacilor – recunosc pe loc Mitu.

Necunoscutul începu să râdă.

– Își căută unul umbra trei zile. Vreți să l aju-ne-ți pe acela?

– Adică – se băgă Surdul – am și intrat în Pământul Da-ci-lor.

– De bună seamă că ați intrat pe pământul nostru. Dar nu prea știu cine va poftit pe aici.

Cei trei se priviră îngrijorați.

– Ei – spuse străinul –, de fapt nici nu mă privește pe mine. Oleacă de vin aveți?

Prietenii dădură din umeri.

– Nă avem.

– Păi de ce nă aveți? Nu veniți dinspre Drumul Tre-cătorii?

– Ba cum să nu!

- Păi acolo e vin cu grămada. De ce n-ai adus cu voi? Sau voi nu beți vin, ă?
- Ba, câteodată, așa, se mai întâmplă să bem și noi. La sărbători. Dar de obicei nu bem și nici nu luăm la noi.
- Ciudați mai sunteți! – făcu străinul, așezându-se lângă ei.
- În umbra mantalei groase care-l acoperea se văzu umbră unui fluier scurt, din lemn. Dan recunoscuse îndată fluierul fără sunet cu care se chemau sau goneau anima-lele de către unii ciobani, mai iscusiti.
- Auziți, poate puteți să-mi dați un sfat – zise ne-cu-nos-cutul. Sunt foarte întristat și nu știu cum să-mi vin-dec inima.
- Dar de ce ești întristat? – întrebă Dan.
- Acela șovăi.
- Dacă nu știm pricina întristării, cum am putea să-i aflăm leacul?
- Surdul și Mitu îl lăsară pe Dan să vorbească. Ei nu prea le aveau nici cu sfaturile, nici cu vindecările de i-ni-mă sau altele asemenea.
- Cum să vă spun? Am avut și eu o treabă în alte părți ale Pădurii și, când m-am întors, am aflat că vruta mea, crezând...
- Cine? – îl întrerupse Dan.
- Omul îl privi cu mirare.
- Vruta mea! A, mândruța, măi, sau logodnica, du-pă cum îi mai ziceți voi.
- Aha! – făcu dumirit Dan.
- Așa. Vruta mea a crezut că am murit. Nu știu ci-ne-i-o fi băgat asta în cap, dar s-a săturat repede de vă-du-vie și a-cum s-a măritat cu altul. Și sunt așa de amărât, că nu știu ce să fac. S-o pedepsesc, n-am de ce. Dacă a crezut așa, nu-i vi--no-vată. Să mă pedepsesc, iar n-am de ce. Dar nici să tră-iesc nu-mi mai vine. Am plecat așa pe coclauri ca să scap de du-rere, dar mă tot roade și roade, și nu știu cum să scap de ea.
- Dan dădu din cap cu înțelepciune.
- Păi nu așa se scapă de durerea din iubit.
- Nu?
- Nici vorbă! Dacă vrei să îți liniștești inima, ai doar două căi bărbătești.
- I-auzi! – făcu mirat voinicul. Spune!
- Una este să te lași de toate ale lumii. Te întorci spre ce--le ale Cerului, și te duci frumos la o mânăstire, un schit ce-va.
- Mda, bună idee, dar nu mi se potrivește! Eu la mâ-năs---tirea? Poate pe la două – trei sute de ani, cine știe.
- Atunci ai cealaltă cale. Uită de... vruta aceea sau cum îi zice, și caută-ți altă fată, care să te iubească și pe ca--re s-o iubești.
- Omul îl privi cu neîncredere.
- Și crezi că asta m-ar ajuta cu ceva?
- Păi nu știi vorba aia, „dragostea n-are leac decât o-chii care-ți plac”? Găsește alți ochi care să-ți placă și să vezi ce uiți de ceilalți. Că știi și vorba aceea „ochii care nu se văd se uită”. Și dacă-i uiți, nu-ți mai plânge inima du-pă ei.
- Voinicul se ridică și, săltându-se și cușma, se scărpină în cap.
- O fi cum zici tu, că te văd om cu minte. Dar voi ce ziceți? – se întoarse el către ceilalți doi.
- Ei dădură din umeri:
- La cele sufletești Dan se pricepe bine. Noi – și râ-se-ră – mai mult la cele lumești.
- Și totuși n-ai luat vin la voi? – se miră iar dacul.

– Păi la loc de primejdie numai vinul nu mai tre-bu-ia, recunosc Mitu.

Străinul încuviință din cap.

– Asta așa e. Păi, ce să vă spun? Mergeți cu bine și să ne vedem sănătoși.

Și se topi printre copaci.

– Asemenea! – strigară cei trei în urma lui.

Apoi se priviră unul pe altul cu mirare:

– Cam ce fu asta, fraților?

– Poate așa or fi dacii de fel. Vin, întreabă, pleacă... fără vin... – râse într-o doară Mitu.

Dar și el, și Surdul, trăgeau cu coada ochiului la Dan.

– Eu cred – răspunse acesta așteptării lor – că e vre-mea să plecăm la drum. Am intrat, din câte se pare, în Pă-mân-tul Dacilor. Dar ar trebui să întâlnim o cetate, un sat ce--va, să ne înfățișăm la vreun șef de al lor, taraboste sau cum îi zice. Avea dreptate omul acesta că nu ne a poftit ni-meni pe aici. Și dacă nu facem iute rost de o in-vitație, s ar pu-tea să ne trezim poftiți fie afară din acest tărâm, fie a-fară din această lume.

Deși vorbea oarecum în glumă, simțiră că era de fapt foarte serios. De fapt, și ei aveau cam aceeași părere. Dar ar fi vrut să știe ce crede el și despre omul care toc-mai îi vi-zi-tase. Dar despre aceasta Dan părea a avea gura legată.

Plecară iar, tot de a lungul Nerei, care părea a nu se fi micșorat deloc după atâtea zile de mers. Doar vre-mea era ce-va mai răcoroasă și, uneori, pe culmile mai în-al-te pe care a--jungeau, vedeau în față vârfulurile semețe ale u-nor munți necunoscuți.

Se lăsă iar – pentru a câta oară? – înserarea. Dar pri-mul sunet al înserării fu uimitor. Un buci-um! Dar și ce bu--cium! Se vedea că sună de departe, dar clocoteau văile de cân-tul lui.

– Chiar că am intrat în Pământul Dacilor, măi fra-ți-lor! – spuse bucuros Mitu. Auziți ce frumos sună buci-umul.

Un corn se auzi peste culme, cu o putere de necre-zut.

– I auzi! – șopti el plin de admirare.

Surdul clătină din cap.

– Cred că acum suntem într-o primejdie mai mare de-cât am fost vreodată.

Se întoarse spre Dan:

– Cum facem să ne întâlnim cu ei fără să creadă că a-vem cine știe ce gânduri necurate?

– Dar ce gânduri ai, Surdule, de ai venit în Pă-mân-tul Dacilor? – îl întrebă, cu totul neașteptat, Dan.

– Cum ce gând? Te ai bolunzit la cap? Doar știi și tu că am venit aici la sfatul Prințului Roland.

– Bine, dar de ce?

Surdul dădu din umeri.

– Păi n-ai vorbit asta o dată? Cum de ce? Poate ca să învățăm și noi să luptăm cum se cuvine.

– Păi, vezi!

– Ce să văd, Dane? Ce-i cu tine? Io te-ntreb cum să fa---cem să ne întâlnim cu dacii fără să creadă că suntem duș--mani sau cine știe ce, și tu mă iei cu d-astea?

Dan râse.

– Cu dacii ne-am întâlnit deja, dragule. Și dac-or vrea, ne mai întâlnim. Dar depinde de ce vor ei.

Surdul și Mitu îl priviră uimiți:

– Vrei să zici că voinicul acela...

Dan dădu din umeri. Apoi arătă cu bărbia înainte.

Pe culme, pe cerul roșiatic al înserării, cinci călăreți – toți pe cai mici ca Steluță – se vedeau ca niște umbre în-tunecate.

– Dacii! – murmură Mitu.

[<CAPITOLUL V](#)

[CAPITOLUL VII>](#)